

NOC PÁTÁ

Dora se poměrně brzy naučila přijímat věci takové, jaké jsou. Příliš se nevyptávala, nikdy si nestěžovala – alespoň ne nahlas a v přítomnosti rodičů. Jako malá se cítila ukřivděná kvůli jedné jediné věci, kterou jí rodiče nedopřáli: od malička si přála mít sourozence. Někoho, s kým by si jako dítě mohla hrát, někoho, kdo by jí později rozuměl, nedíval se na ni skrz prsty jako ostatní. A ta touha rostla obzvláště poté, co přišla o své přátele a vesnice se k ní otočila zády. Sourozenec byl podle ní totiž především dobrý kamarád, kterého jste získali tak trochu zadarmo. Kdyby měla sourozence, byl by její život v mnohém snazší.

Čím byla starší, tím víc jí na tom ale přestávalo záležet. Jednak si dávno zvykla na samotu, jednak se začala cítit provinile vůči rodičům. Věděla, že si její matka druhé dítě velmi přála, ale nemohla znovu otěhotnět. Kdysi dávno, když byla ještě malá holka a její maminka byla přesvědčená, že si něco takového nebude pamatovat, protože to ve svém věku nepochopí, ji viděla kvůli tomu plakat. Jenže se zmýlila – vzpomínka na zlomenou a nešťastnou matku jí v hlavě utkvěla. A kdykoliv jí vyplula nečekaně na mysl, cítila všechnu tu bolest za ni.

Když konečně otěhotněla podruhé, byla Dorka už na prahu puberty a myšlenky na sourozence se dávno vzdala. Nepamatovala si, jak na tu zprávu reagoval tatínek, ale maminka se celá proměnila – rozkvetla, zářila a zase sálala štěstím. I když si na ni půl vesnice ukazovalo a za jejími zády si špitalo, že je na druhé dítě příliš stará. Nic si z toho nedělala. Jak jí rostlo břicho a těhotenství bylo znát, šířila kolem sebe hmatatelnou pozitivní energii, která zasáhla i Doru. Začala se těšit spolu s ní. Bude mít mladšího sourozence, někoho, o koho se bude moct starat!

Porod přišel náhle, týdnů před plánovaným datem. Dora si to pamatovala, jako by to bylo včera. Tatínek ji vzbudil uprostřed noci. Tou dobou už u nich byla porodní bába a z ložnice se ozýval křik. Dora seběhla do vesnice pro tetu Hattlerovou – byly tak s maminkou domluvené. Tatínek ji sice u nich za jiných okolností viděl nerad, ale tenkrát nic nenamítal. Mělo jí to být podezřelé. Že se děje něco zlého, pochopila, když se svítáním poslali pro doktora. Ten maminku zkontroloval a s ledovým klidem prohlásil, ať okamžitě zavolají sanitku, že porod bude komplikovaný. Než záchranka přijela, na světě byl Oleg. Narodil se s pupečníkovou šňůrou omotanou okolo krku. Anton přišel na svět o dvacet minut později. Byl tak maličký, že se vešel do dlaní. Dora ho měla za úkol držet v příkrývce, zahřívat a tisknout, než si ho převzmou lékaři. Pamatovala si, jak jí srdce tlouklo až v krku, jak se bála, aby mu neublížila. Vůbec nevypadal jako panenky, se kterými si hrála – byl ošklivý, špinavý a pomačkaný. Ani jeden z bratříčků neplakal. Chovala je v kuchyni u kamen v teple a zvuky z ložnice byly tlumené. Když sanitka přijela, u maminky došlo k masivnímu krvácení a doktor ani porodní bába ho nedokázali zastavit. Do záchranky ji naložili v bezvědomí. Než přijeli do nemocnice, zemřela.